

tek zase získali, žili by si všichni přiměřeně dobře. Několik superbohatých či příliš obdařených lidí by zřejmě nemělo tolik peněz, tato přebytečná zátěž by jim však sotva chyběla. Nedostatek peněz by už neohrožoval životy a vlastně by zlepšil život znučených a cynických miliardářů, kteří už pod příliš velkým vlivem alkoholu a drog stejně nevědí, co se sebou.

Misogynii a rasismu je důležité čelit. Ženy jsou vystaveny neustálému útoku tvůrců sexualizovaných obrazů, hrozbám násilí i skutečnému násilí, ať už jde o „nápravně znásilnění“ u leseb, sexuální zneužívání dívek a chlapců či násilí v podobě fotografií a videí sdílených online a prostřednictvím mobilních zařízení. Přetrvává „běžné“ násilí na ženách doma, na ulici i na pracovištích a neustále se objevují i jeho nové formy: americký fotbal žen ve spodním prádle, homogenizované nevěstince a přeshraňování i vnitrostátní obchodování se ženami.

Homogenizace strukturálně podporuje i ideologii rasismu, tedy označování neznámého za jiné. Samozvaní mocní mají velký problém uznat svou neschopnost soucitu s někým, kdo nemá stejná privilegia.

„Rasismus nelze zredukovat na rasistickou teorii ani na rasistickou praxi. Teorie a praxe nepokryjí celou oblast rasismu, který se netýká jen vědomého myšlení. Rasismus je mlhavá ideologie, jež si neuvědomuje svůj význam (Guillaumin, 1995, s. 29).“

Rasista nepovažuje za problematický koncept „bílé pleti“ (Morrison, 1993, s. 9–10), problematizuje jen jiné barvy kůže a vlastnosti spojované s nenáviděnou skupinou osob. Jde mu o označení těla toho druhého. U rasismu se tak děje především prostřednictvím barvy pleti,

může však jít i o zvyklosti v odívání či tělesné znaky (tetování, účesy, zdobení obličejů a těla). Ve světě rasisty je bezpříznakové tělo „bílé“. Tato příznakovost se rozšiřuje na další skupiny, z nichž každá se nějak odlišuje od privilegovaného, bezpříznakového těla. Koncept příznakového, označeného těla se vztahuje i na ženy (Hawthorne, 2002), postižené (Mairs, 1992), duševně choré (Jeffs, 2000) a nevypočitatelné (Hawthorne, 1996) a podobně jako rasistická ideologie i diskurzů heterosexuality (Wittig, 1992, s. 25). Základem konceptu bibliodiverzity mezi nakladateli je zpochybňování idejí těch privilegovaných. Nakladatelé, kteří chtějí přispět k bibliodiverzitě, zpochybňují stereotypy, jež se někdy připisují „nakladatelským senzacím“. Úspěch okrajové autorky může znamenat, že se zaškatulkuje jako „exotická“, „zuřivá feministka“ nebo hlas traumatizovaných či sexuálně vyzývaných žen. Tyto nálepky se pak stávají základem nových stereotypů. Nakladatelé, kteří jen opakují nejnovější vydavatelské úspěchy, mohou stejně tak dobře vydávat unifikované produkty v různých barvách. To je však opak vydavatelské bibliodiverzity.